

Oglasnik

lavantinske škofije.

Vsebina. 38. Papeška okrožnica o prazniku presv. Srca Jezusovega in o spravni molitvi. — 39. Papeški odposlanec o sedemstoletnici lavantinske škofije. — 40. Sveti Oče lavantinski škofiji. — 41. Prošnja za pomoč po toči prizadetim Prekmurcem. — 42. Duhovne vaje za duhovnike v letu 1928. — 43. Naznanilo o sprejemu v škofijsko dijaško semenišče Maksimilijanišče-Viktorinišče za šolsko leto 1928/29. — 44. Ex officio matični izpiski v zadevi zavarovanja uslužbencev. — 45. Osebna naznanila.

38.

Papeška okrožnica o prazniku presv. Srca Jezusovega in o spravni molitvi.

Sveti Oče Pij XI. so izdali dne 8. maja t. l. okrožnico „Misericordissimus Redemptor“, s katero priporočajo proti zlom sedanje dobe češčenje presv. Srca Jezusovega, zlasti posvetitev posameznih vernikov in krščanskih družin, poleg tega pa spravne pobožnosti v zadoščenje za razžalenja, ki se godé dan na dan božjemu Srcu sploh, in še posebej v najsvetejšem Zakramentu.

Razen posvetivne molitve, ki se more moliti na praznik Srca Jezusovega in je zapovedana za praznik Kristusa Kralja (glej Oglasnik lav. škofije 1925, št. IX. odst. 51; 1926, št. XI. odst. 54 in 55) naročajo sveti Oče za praznik Srca Jezusovega posebno spravno molitev, katere odtis na priročnih listkih so župnijski uradi že prejeli. Obenem povzdignejo praznik Srca Jezusovega v praznik prve vrste z osmino (duplex primae classis cum octava).

Dotični odstavek v navedeni okrožnici se glasi:

„Quae cum ita sint, Venerabiles Fratres, quemadmodum consecrationis ritus, a tenuioribus exorsus initiis, latiusque deinde pervagatus, optatum denique cepit e Nostra confirmatione splendorem, ita huius expiationis seu piae reparationis morem iam pridem sancte inductum sancteque propagatum, Nostra item apostolica auctoritate sanciri firmiter sollemniterque celebrari ab universo catholico nomine percipimus. Quocirca decernimus ac mandamus ut quotannis, in festo Sacratissimi Cordis Iesu, — quod quidem hac occasione ad gradum duplicis primae classis cum octava evehi iussimus — in templis omnibus, qua late patet terrarum orbis, eadem amantissimo Salvatore Nostro, iisdem concepta verbis, secundum exemplar quod hisce Litteris subiicimus, precatio piacularis, seu protestatio, ut aiunt, sollemniter recitetur,¹ qua et culpae nostrae defleantur omnes et iura Christi summi Regis ac Domini amantissimi violata resarciantur.“

¹ Udeleženci te pobožnosti dobijo odp. 7 let in 7 kvadragen ali pa popoln odpustek, ako razentega vredno prejmejo zakrament sv. pokore in presv. R. T. — Kateri pa kjer- in kadarkoli, tudi zasebno, opravijo to zadostitev, prejmejo 300 dni odp., popoln odpustek pa enkrat v mesecu, ako skozi ves mesec dnevno molijo to spravo ter povrh obišejo kako cerkev ali javno kapelo in vredno prejmejo svete zakramente.

Precatio placularis.

Iesu dulcissime, cuius effusa in homines caritas, tanta oblivione, negligentia, contemptione, ingratiissime rependitur, en nos, ante altaria tua provoluti, tam nefariam hominum socordiam iniuriasque, quibus undique amantissimum Cor tuum afficitur, peculiari honore resarcire contendimus.

Attamen, memores tantae nos quoque indignitatis non expertes aliquando fuisse, indeque vehementissimo dolore commoti, tuam in primis misericordiam nobis imploramus, paratis, voluntaria expiatione compensare flagitia non modo quae ipsi patravimus, sed etiam illorum, qui, longe a salutis via aberrantes, vel te pastorem ducemque sectari detrectant, in sua infidelitate obstinati, vel, baptismatis promissa conculcantes, suavissimum tuae legis iugum excusserunt.

Quae deploranda crimina, cum universa expiare contendimus, tum nobis singula resarcienda proponimus: vitae cultusque immodestiam atque turpitudines, tot corruptelae pedicas innocentium animis instructas, dies festos violatos, execranda in Te tuosque Sanctos iactata maledicta atque in tuum Vicarium ordinemque sacerdotalem convicia irrogata, ipsum denique amoris divini Sacramentum vel neglectum vel horrendis sacrilegiis profanatum, publica postremo nationum delicta, quae Ecclesiae a Te institutae iuribus magisterioque reluctantur.

Quae utinam crimina sanguine ipsi nostro eluere possemus! Interea ad violatum divinum honorem resarciendum, quam Tu olim Patri in cruce satisfactionem obtulisti quamque cotidie in altaribus renovare pergis, hanc eandem nos tibi praestamus, cum Virginis Matris, omnium Sanctorum, piorum quoque christifidelium expiationibus coniunctam, ex animo spondentes, cum praerita nostra aliorumque peccata ac tanti amoris incuriam firma fide, candidis vitae moribus, perfecta legis evangelicae, caritatis potissimum, observantia, quantum in nobis erit, gratia tua favente, nos esse compensaturos, tum iniurias Tibi inferendas pro viribus prohibuituros, et quam plurimos potuerimus ad tui sequelam convocaturos. Excipias quaesumus, benignissime Iesu, B. Virgine Maria Reparatrice intercedente, voluntarium huius expiationis obsequium nosque in officio tuique servitio fidissimos ad mortem usque velis, magno illo perseverantiae munere, continere, ut ad illam tandem patriam perveniamus omnes, ubi Tu cum Patre et Spiritu Sancto vivis et regnas Deus in saecula saeculorum. Amen.

Spravna molitev k presv. Srcu Jezusovemu.

O presladki Jezus, čigar neizmerna ljubezen do ljudi se toli nehvaležno plačuje s pozabljivostjo, nemarnostjo, zaničevanjem, glej nas klečeče pred tvojim oltarjem z namenom, da s posebnim češčenjem popravimo tako brezbožno nemarnost in krivico, katero Tvojemu najljubeznivejšemu Srcu ljudje vsestransko zadajajo.

Vendar, ker se zavedamo, da smo bili tudi mi nekdam tako malovredni in to prav živo obžalujemo, Te prosimo najprej usmiljenja, pripravljeni, da rade volje poravnamo ne samo svoje pregrehe, temveč tudi onih, ki so daleč zašli od poti zveličanja, ker ali nočejo Tebe nasledovati kot pastirja in vodnika, ampak so v svoji neveri zakrknjeni, ali pa, ker so krstne obljube teptaje, odvrgli presladki jarem Tvoje postave.

Med tem, ko hočemo zadostiti za vse te objokanja vredne pregrehe, sklenemo poravnati vsako posebej, namreč: nespodobno in ostudno življenje in oblačenje, neštete zapeljive zanke, ki se stavijo nedolžnim dušam, skrunjenje Gospodovih dni, grozno preklinjevanje Tebe in Tvojih svetnikov, psovanje Tvojega namestnika na zemlji in duhovnikov, malomarnost in strašne božje rope, s katerimi se oskrunja sam Zakrament božje ljubezni; končno še javne hudobije, s katerimi narodi ogražajo pravice in učenje Cerkve, katero si Ti ustanovil.

O, da bi mogli mi z lastno krvjo omiti toliko pregreh! V popravo Tvoje poteptane božje časti, Ti darujemo skupno s zadostitvami Marije Device, Tvoje matere, vseh svetnikov in pobožnih duš tisto zadoščenje, ki si ga sam nekdanj na križu daroval Očetu in ga vsak dan ponavljaš na oltarjih. Obljubljamo s celim srcem, da hočemo po svojih močeh in s pomočjo Tvoje milosti grehe, ki smo jih sami ali so jih drugi storili, in nebrižnost nasproti toliki ljubezni, poravnati s trdno vero, z nedolžnim življenjem, s popolnim izpolnovanjem evangeljske postave, posebno pa zapovedi ljubezni, ter da hočemo zabraniti z vsemi svojimi močmi proti Tebi naperjene krivice in privabiti kolikor mogoče dosti ljudi, da Te nasledujejo.

Sprejmi, to te prosimo, o najdobrotljivejši Jezus, po priprošnji bl. Device Marije, spravnice, to spravo, ki Ti jo iz lastnega nagiba poklanjamo, in ohrani nas zveste v Tvoji pokorščini in v Tvoji službi do smrti, ter podeli nam milost stanovitnosti, da vsi pridemo v tisto domovino, kjer Ti z Očetom in Svetim Duhom živiš in kraljuješ Bog na vekov veke. Amen.

39.

Papeški odposlanec o sedemstoletnici lavantinske škofije.

Po končanih slovesnostih škofijske sedemstoletnice je došlo od prevzvišenega gospoda apostolskega nuncija v Beogradu pismo, ki se v prevodu glasi:

Prevzvišenemu gospodu Andreju Karlinu, knezoškofu lavantinskemu.

Štev. 8131.

V Beogradu, dne 14. maja 1928.

Prevzvišeni Gospod!

Po vrnitvi v Beograd mi še živi v duši slika vsega, kar sem kot Tvoj gost v mariborskem mestu videl, slišal, doživel, ko se je ob splošnem veselju slavila sedemstoletnica ustanovitve lavantinske škofije. Sad oznanjevanja večne katoliške resnice skozi toliko stoletij, zapuščina toliko škofov, ki so na vašem ozemlju s posnemanjem Kristusa Gospoda, z vedno vdanostjo do Svete Stolice, s skrbjo za duhovno, od Boga jim poverjeno čredo proslavili lavantinsko škofijo, vse to sedaj bogati, dviga in izpodbujajo sinove in vnuke, ki svojih prednikov nikakor niso vredni, k še večjim dejanjem in žrtvam za Boga in za narod.

Vernosti in ljubezni in radosti lavantinske škofije sem se jaz udeležil; pa po meni vas je vse blagoslovil sveti Oče, kateremu sta duhovščina in ljudstvo vdana v tako globoki, pristrčni ljubezni in iskreni pokorščini; po meni se On zahvaljuje Tebi in duhovščini in oblastvom in vernikom, pa vam želi in prosi, karkoli je dobrega, karkoli je zares častnega in srečnega, pred vsem pa milost božjo v miru in kreposti.

Priporočam se Tebi in vsem v molitev ter sklepam svoj list z besedami apostola Pavla: „Sicer pa, bratje, veselite se, bodite popolni, imejte mir, in Bog miru in ljubezni bo z vami.“ (II. Kor. 13, 11).

Brat Tvoj v Kristusu

Hermenegild Pellegrinetti, m. p.,

Apostolski nuncij.

40.

Sveti Oče lavantinski škofiji.

Ob svoji sedemstoletnici je prejela lavantinska škofija od svetega Očeta Pija XI. posebne dokaze naklonjenosti in ljubezni. O popolnem odpustku za vse udeležence jubilejnih slovesnosti in o brzobjavni čestitki z apostolskim blagoslovom so bili duhovniki in verniki svoječasno že obveščeni.

Tri tedne pozneje, dne 1. junija t. l., so me sveti Oče sprejeli v zasebni, tričetrtturni avdijenci. Še pred mojim poročilom so mi z veseljem povedali, da jim je apostolski nuncij iz Beograda pisal mnogo lepega o svojem bivanju in o slovesnostih v Mariboru. — Nato so z zadovoljnostjo vzeli na znanje, kar sem pripovedoval o stanju škofije v verskem in npravstvenem oziru. Izrazili so željo, naj bi se versko življenje vedno bolj razcvitalo in naj bi se krščanske organizacije pod vodstvom duhovščine vedno bolj širile in utrjevale. — Z žalostjo so omenili, da so jim roke vezane in da marsičesar ne morejo storiti v obrambo in korist vernikov, kakor bi radi; prepričani naj bomo, da nas vse, brez razlike stanu in narodnosti, ljubijo z enako, pristrčno in očetovsko ljubeznijo. — S posebno hvaležnostjo so sprejeli mile darove lavantinske škofije iz leta 1927 za Petrov novič in za razne misijonske namene. — Zlasti so se zanimali za sklep, da naj se v spomin škofijske sedemstoletnice začne akcija za novo bogoslovno semenišče. V ta namen je že ob jubilejni slavnosti daroval prevzvišeni gospod apostolski nuncij Din 5.000.—, sveti Oče pa so mi iz svojih zasebnih sredstev izročili 25.000 lir. Naj nam bo dar ljubezni z najvišjega mesta v izpodbudo, da ne opešamo v započetem delu. — Končno so mi namestnik Kristusov na zemlji naročili, naj sporočim vsem škofljanom, duhovnikom in vernikom, njihovo zahvalo za dokaze vdanosti in njihov apostolski blagoslov.

To naročilo s tem izpolnjujem. Molimo za našega papeža Pija XI! Ohrani jih, o Gospod, oživljaj in osrečuj jih na zemlji, in ne daj jih v voljo njihovih sovražnikov!

V Mariboru, na praznik sv. rešnjega Telesa, dne 7. junija 1928.

† Andrej, l. r., škof.

41.

Prošnja za pomoč po toči prizadetim Prekmurcem.

V Gospodu ljubljeni verniki! Gotovo vam je že znano, kako velikanska nesreča je zadela v torek pred Telovim, dne 5. junija t. l., zgornji del Slovenske Krajine ali Prekmurja. Proti večeru omenjenega dneva je začel divjati silen vihar, ki je odkrival poslopja in lomil ter podiral drevesa. Med viharjem se je vsula gosta in debela toča, kakršne tudi starejši ljudje ne pomnijo: do pol metra in više je pokrila vse polje. Toča je popolnoma uničila žitne setve, zbila v zemljo mladi krompir in koruzo ter opustošila vrte in vinograde. Na prizadetih krajih se ne pozna, kaj je bilo vsejano; polomljeno drevje bo se težko še kedaj opomoglo; opeke na strehah in šipe v oknih so strte, nekaj hiš in hlevov je do tal porušenih. Najhuje je trpela župnija Cankova, kjer letos ne bo zrna žetve. Škoda se je cenila na 20 milijonov dinarjev in više. Nič ni čudnega, da so kmetje glasno jokali pri tej nesreči; že doslej so trpeli marsikje veliko pomanjkanje, sedaj pa jim je uničen ves up.

Dragi verniki! Ko to slišite, si pač mislite: Hvala Bogu, da kaj takega ni zadelo nas! In če bi vas zadelo — Bog ne daj — kaj ne, kako dobro bi vam delo in kako potolaženi bi bili, ako bi se združila usmiljena srca, da vam olajšajo težko skrb za prihodnost in vam vsaj nekoliko nadomestijo nastalo škodo! Tukaj pač veljajo besede Zveličarjeve: Vse, kar hočete, da bi ljudje vam storili, storite tudi vi njim! (Mat. 7, 12). Vem, da mi ne boste zamerili, ako se v imenu naših nesrečnih sosedov onstran Mure obrnem do Vas ter vas pristrčno prosim, priskočite jim na pomoč v prvi sili. Naj se pokaže, da smo kot bratje v Kristusu vsi za enega in eden za vse.

V ta blagi namen naj se po prejšnjem oznanilu priredi 7. nedeljo po Binkoštih, to je 15. julija t. l., okoli altarja ali na drug primeren način zbirka pro-

stovoljnih milih darov vprid tako težko oškodovanim prebivalcem v Cankovi in okolici. Čč. gg. dušni pastirji naj pošljejo nabrane darove dekanijemskemu ordinariatu, ki bo skrbel za to, da bodo vaše darežljivosti, dragi Lavantinci, deležni tisti, ki so v najhujši stiski.

Vi pa bodite prepričani, da se bo nad slehernim darovalcem izpolnjevala svetopisemska obljuba v 40. psalmu: Blagor mu, kdor se spominja ubogega in pomoči potrebnega; njega bo Gospod rešil hudega dné.

V Mariboru, dne 21. junija 1928.

† Andrej, l. r., škof.

Opomba. Pismo apostolskega nuncija (odst. 39), sporočilo o avdijenci pri svetem Očetu (odst. 40), in prošnja za pomoč Prekmurcem (odst. 41) naj čč. gg. dušni pastirji preberejo vernikom s prižnice.

42.

Duhovne vaje za duhovnike v letu 1928

se bodo kot prejšna leta vršila v dveh skupinah in sicer:

I. od 20. do 24. avgusta v dijaškem semenišču »Maksimilijanišče in Viktorinišče« v Mariboru ter

II. od 24. do 28. septembra v zdraviliščni kapeli na Slatini.

Srčno želim, da se mnogočastiti duhovni sobratje v čim največjem številu odzovejo povabilu na letošnje duhovne vaje, da ob 700 letnici škofije pred vsem prenovimo v Kristusu sebe ter prenovljeni sami tem uspešneje prenavljamo v Kristusu nam izročene vernike.

„Exerce teipsum ad pietatem“, naroča apostol narodov škofu Timoteju in po njem vsem duhovnikom. „Nam corporalis exercitatio ad modicum utilis est; pietas autem ad omnia utilis est, promissionem habens vitae, quae nunc est, et futurae. (I. Tim 4, 7. 8.) Izkusnja potrjuje, da spremlja dušno pastirno delo svetniškega, pobožnega duhovnika izreden blagoslov iz nebes, ki ga nima manj pobožen duhovnik, pa naj si bo še tako zmožen in delaven. Sv. cerkev ukazuje svetnim duhovnikom vsaj vsako tretje leto ali skupne duhovne vaje, ali zasebne v redovnih hišah oz. v domovih za duhovne vaje „ad tempus a proprio Ordinario determinandum“ (3 dni). Znani kánon 126 se glasi: „Omnes sacerdotes saeculares debent tertio saltem quoque anno spiritualibus exercitiis, per tempus a proprio Ordinario determinandum, in pia aliqua religiosave domo ab eodem designata vacare; neque ab eis quisquam eximatur, nisi in casu particulari, iusta de causa ac de expressa Ordinarii licentia“.

Zdi se, da nekaterim duhovnim sobratom ni dovolj jasno, v čem je bistvo, moč in prednost duhovnih vaj kakor jih zahteva cerkveni zakonik. So dušni pastirji, ki menijo, da ni ugodnejše prilike za predpisane duhovne vaje kot domači sv. misijon. Poslušajo misijonske govore, z verniki se udeležujejo skupnih misijonskih pobožnosti, nazadnje še dolga sv. spoved, pa so zadovoljni, češ, to so moje duhovne vaje. — So drugi, ki skušajo združiti prijetno s koristnim ter v zdraviliščih ali kakem gorskem zatišju, kamor so se skrili pred svetom na kratek oddih, ob samotnih izprehodih, pogrezneni vase, prenavljajo sebe s premišljevanjem in duhovnim berilom, opravijo slednjič pri prijaznem sobratu svojo spoved, in „duhovne vaje“ so za nje opravljene. — So zopet duhovniki, ki mislijo, da zadosté cerkvenim predpisom glede duhovnih vaj, ako poleg vseh svojih dnevnih uradnih in dušnopastirskih opravil opravijo doma običajna premišljevanja za duhovne vaje in se pripravijo za dolgo spoved, „saj več tudi ob skupnih duhovnih vajah ne storim“.

Kakor so navedene pobožne vaje same ob sebi dobre in priporočljive, duhovne vaje kot jih pojmuje cerkveni zakonik niso. So pa nekako nadomestilo za duhovne vaje, in niso brez ploda!

Sveta cerkev zahteva za duhovnike duhovne vaje: 1. da naj se opravijo „in pia aliqua religiosave domo ab Ordinario designata“. Za lavantinsko škofijo so določene v to: a) skupne duhovne vaje in b) vse redovniške hiše, rezidence, samostani moških redov in kongregacij ter domovi za duhovne vaje. Cerkev zato zahteva redovniške rezidence in domove za duhovne vaje, da odtegne duhovnika od njegovih dnevnih poklicnih poslov in vseh drugih raztresenosti, ki ne služijo obnovi lastne duše, in mu nudi s tem priložnost, da dneve duhovnih vaj posveti izključno sebi in obnovitvi lastne duše, kar ni mogoče ne ob misijonu, ne na oddihu, ne doma v župnišču.

Če je duhovnik izpolnil to zahtevo sv. Cerkve, mora 2. po navodilu sv. Ignacija v duhovnih vajah sam odlično sodelovati na lastni obnovi; sam mora skrbeti za globok molk svoje duše in za samoto; sam premišljevat — ne samo poslušati izpodbudne meditacije in konsideracije; preiskati mora tajne svoje duše: kako je doslej služil svojemu Bogu, vršil svoje stanovske dolžnosti; sklepati mora: kaj bo storil v bodoče, kako popravil zamujeno škodo itd.; določiti mora najprimernejša sredstva za izvršitev svojih sklepov. Gotovo, to je naporno, utrudljivo delo, zato pa je sv. Ignacij vpletel v dnevni red duhovnih vaj toliko skupnih in zasebnih pobožnih vaj, molitev in obiskov Najsvetejšega, da ni mogoče, da bi si eksercitant ne izprosil pomoči, luči in obilnega uslišanja pri Gospodu, ki vabi „Pridite k meni vsi!“

Tako je prenavljal in prenovil sebe Savel v Damasku, ko je tri dni brez jedi in pijače pretehtaval svoje dosedanje življenje ob čudovitem doživljanju pred obzidjem Damaska. „Kdo pove“, piše škof Dr. Napotnik, „kaj se je pač godilo v bogato nadarjeni duši slepega Pavla, ko je premagani mož že vse drugače gledal in spoznaval drugače. Bila je to doba duhovnih vaj, doba duševne prenovitve, doba notranjega prekvašenja“.* In vsedobri in modri Bog ni zapustil v tem važnem odločilnem boju svojega ljubljena, poslal mu je preroka Ananija z blagovestjo: „Savel, brat, Gospod Jezus, ki se ti je prikazal na poti, po kateri si šel, me je poslal, da spregledaš in boš napolnjen s Sv. Duhom“ (Dej. ap. 9, 17.)

Ali ne opisujejo besede Ananijeve zgodbe duše, ki je opravila, dobro opravila duhovne vaje? „Spregledala je, in napolnjena je bila s Svetim Duhom“ in sledila je odslej Gospodu kakor „brat Savel“!

Take duhovne vaje terjajo seveda od premnogih sobratov, zlasti od onih, ki so že v letih, mnogo žrtev. Zapustiti morajo svoj dom, izpremeniti privajeni dnevni red, nastopiti dolgo pot, bivati v skupnem stanovanju itd. Toda prepričani naj bodo vsi, da se Gospod ne bo dal prekositi od njihove velikodušnosti, „... dobro, potlačeno, potreseno in zvrhano mero vam bodo dali v naročje“ (Luk 6, 38).

Vsi potrebujemo zvrhane mere milosti Božje za sebe in za svoje dušnopastirsko delo, najbolj pa oni, ki bodo letos opravili svoje zadnje duhovne vaje! In kdo bi se ne hotel pripraviti na svojo zadnjo pot z dobrimi duhovnimi vajami?

Želim, da bi bile letošnje duhovne vaje podobne, „svatovski dvorani, ki se je napolnila z gosti“ (Mat 22, 10).

Prijave za duhovne vaje, prehrano in stanovanje naj se izvršijo pravočasno in kakor doslej po dekanijskem uradu. Bivanje pri zasebnikih ob času duhovnih vaj naj popolnoma preneha. Age, quod agis.

Maribor, dne 21. junija 1928.

† Andrej, m. p. škof.

* Sveti Pavel, str. 18.

Naznanilo o sprejemu v škofijsko dijaško semenišče Maksimilijanišče-Viktorinišče za šolsko leto 1928/29.

Glede sprejema v šk. dijaško semenišče za prihodnje šolsko leto 1928/29 se naznanja sledeče:

Pogoje za sprejem je škofijska sinoda l. 1900 določila takole:

„§ 69. Alumni in seminarium non suscipiuntur, nisi qui legitimo matrimonio in dioecesi Lavantina oriundi, moribus probi, corpore sani, aetate non iusto proveciores et sua indole et voluntate spem attulerint, eos ecclesiae Lavantinae sacro ministerio perpetuo se tradituros esse.“ (Actiones et constitutiones Syn. dioecesis. anno sacro 1900 institutae et peractae, pag. 456.)

Z ozirom na to sinodalno določbo in na sedanje razmere veljajo sedaj sledeči pogoji:

1. Poklic za duhovniški stan.
2. Prošnjiki morajo biti zakonski sinovi dobrih krščanskih staršev ter lepega vedenja.
3. Telesno zdravje.
4. Prošnjiki se le tedaj morejo upoštevati, če so vsaj z dobrim uspehom dovršili kak gimnazijski razred, ali če so z dobrim uspehom napravili izpit za I. gimnazijski razred.
5. Glede na starost imajo prednost tisti, ki po dovršenem VIII. gimnazijskem razredu še ne bodo prestopili v 21. starostnega leta.
6. Vsak gojenec mora biti preskrbljen s potrebno obleko in perilom. Kaj mora vse imeti, se bo prošnjiku naznanilo obenem z rešitvijo prošnje na priloženem „naročilu“. Stroške za učne knjige, šolske potrebščine, za zdravnika in zdravila morajo poravnati gojenci sami, oziroma njihovi starši ali namestniki.
7. Prošnji za sprejem naj se priložijo: krstni list, zadnje šolsko izpričevalo, ubožni list in zdravniško izpričevalo. Prosilci, katerih prošnje se ugodno rešijo, morajo podati pismeno izjavo ali obveznico, podpisano tudi od njihovih staršev ali od varuha in sopodpisano od dveh zanesljivih prič, s katero se prosilci sami skupno s svojimi starši, oziroma varihom ali kakim drugim dobrotnikom obvežejo, da bodo preskrbovalnino letnih Din 4000— povrnili semeniški blagajni, v slučaju, da bi gojenec iz lastne krivde ne postal duhovnik lavantinske škofije. V svoto Din 4000— se v takem slučaju seveda všteje znesek, ki se za gojenca morebiti plačuje v semeniško blagajno tekom vsakega šolskega leta. Obrazec za to obveznico se bo priložil rešitvi prošnje.

Prošnje za sprejem v šk. dijaško semenišče se morajo vložiti najdalje do 31. julija t. l. potom pristojnih župnijskih uradov na šk. ordinariat v Mariboru. Župnijski uradi naj vestno poročajo o nravnem obnašanju prošnjikov, njihovi nadarjenosti, njihovih domačih, v kakšnem gmotnem stanju se nahajajo starši ali sorodniki prošnjikov in koliko bi mogli za gojenca letno prispevati. Tudi naj župnijski uradi poročajo, če so prošnjiki glede na zdravje in postavo po njihovem mnenju sposobni za vzvišeni duhovski stan. Nezadostno opremljene prošnje se ne bodo upoštevale. Ravnateljstvu dijaškega semenišča se naroča, da poizveduje še posebej o vsakem prošnjiku s vprašalno polo, ki se pošlje v izpolnitev prošnjikovemu župniku ali kaki drugi zanesljivi osebi. Pričakuje se objektivnih poročil.

Ker je še zmeraj velika draginja in ker šk. dijaško semenišče ne more izhajati s svojimi dohodki, bodo starši morali tudi letos, kakor doslej, za vsakega

gojenca plačevati neki letni prispevek, čigar višina se bo določila za vsakega gojenca posebej z ozirom na njegove premoženjske razmere.

44.

Ex offio matični izpiski v zadevi zavarovanja uslužbencev.

Gledé izdajanja ex offio listin v zadevi zavarovanja uslužbencev je ministrstvo za vere z dopisom z dne 17. marca 1928 V. K. Br. 512 semkaj naznanilo naslednje:

„Na osnovu ovlaščenja u tač. 15. čl. 6. Zakona o taksama Ministar Financija svojim rešenjem od 19. jula 1924. god. Br. 35.262, rešio, da čl. 189. Zak. o Osiguranju Radnika i dalje ostane u važnosti.

Po čl. 189. sve isprave, koje se odnose na regulisanje pravnih odnosa po Zakonu o Osiguranju Radnika izmedju Središnjeg Ureda i njegovih organa s jedne i radnika i poslodavca s druge strane oslobojene su svih taksa.

Prema toma i izvodi iz matica ne podleže taksi kad ih uredi traže eks officio.“

Po tem odloku matični izpisi v zadevi zavarovanja delavcev, oziroma uslužbencev, niso podvrženi nobeni taksi, kadar jih uradi zahtevajo ex officio.

45.

Osebna naznanila.

Sveti Oče Pij XI. je imenoval prelata Dr. Ivana Tomažič, stolnega dekana Lavantinskega kapitlja, za naslovnega škofa Bargatskega ter ga obenem določil za pomožnega škofa Lavantinskemu Ordinariju. Najvišje imenovanje je bilo dne 18. junija t. l. v Rimu uradno razglašeno.

Od Nj. Veličanstva kralja Aleksandra I. je bil ob sedemstoletnici Lavantinske škofije dne 10. majnika t. l. odlikovan prevzvišeni gospod knezoškof lavantinski Dr. Andrej Karlin z redom sv. Save I. stopnje z lento.

S III. st. istega reda je bil istočasno dekoriran mil. g. stolni prošt Dr. Martin Matek, s IV. st. pa p. n. g. častni kanonik Martin Meško, župnik na Kapeli pri Radencih.

Častni kanonik lavantinskega stolnega kapitlja je postal mngč. g. Valentin Mikuš, kn. šk. duhovni svetovalec, upravitelj dekanije Šmarje pri Jelšah in župnik pri Sv. Juriju ob j. žel. (9. majnika in 31. majnika t. l. umeščen).

Monsignori so postali: P. Bernard Polak, zlatomašnik križniškega reda, vodja bolnišnice v Ormožu in superior sester istega reda v Jugoslaviji, (28. sušca 1928) ter Ljutomerski g. župnik Andrej Lovrec, kot častna tajna komornika, kn. šk. tajnik Mihael Umek pa kot tajni častni kapelan Nj. Svetosti papeža Pija XI. (15. junija 1928).

Pri Sv. Andražu v Labodski dolini se vršijo letos duhovne vaje za duhovnike: Od 19. avg. zvečer do 25. avg. zjutraj (5 dni); od 27. do 31. avg. in od 3. do 7. sept. (po 3 dni). Prijava: P. Minister, Jesuitenkollegium, St. Andrä im Lavanttal, Kärnten.

Lavantinski škofijski ordinariat v Mariboru,

dne 23. junija 1928.